

Tập Thơ

Vật
Năng
Phù
Hư

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

Thơ

*Chiều tây nắng ngã về xa
Phù hư vật nắng chuyển là hạt sương*

-Thiền Trí-

Đôi nét về tác giả

*Thầy Thiền Trí cũng là tác giả
của hai tác phẩm bằng Anh Ngữ:*

SHARING FROM THE HEART & FOUNDATION OF MINDFULNESS

Thích Thiền Trí tốt nghiệp cử nhân Phật Học tại Học Viện PG năm 1997-2001. Thầy định cư tại Hoa Kỳ năm 2002 và tốt nghiệp Thạc Sĩ Tôn Giáo Học (Master of Religious Studies). Năm 2015 đến 2019, Thầy mở trung tâm Thiền “Zen and Mind Family” tại bang Louisiana, TP New Orleans. Tại đây, Thầy đã được hai trường Đại Học Xavier và Loyola mời là giảng viên môn “Kỹ Năng Thiền Phật Giáo” cho hệ đào tạo từ xa và hệ chính quy cho sinh viên đang học hệ cử nhân.

Hiện nay, Thầy Thiền Trí vừa tiếp tục ngành tiến sĩ tuyên úy Phật Giáo, vừa giảng dạy các lớp kỹ năng thiền tập cho người bản xứ qua hệ thống zoom và là khách mời thường xuyên cho các trường Đại Học cũng như hội liên Tôn Giáo tại xứ sở cờ hoa.

*“Tiếng chuông ngân giữa trăng tàn
Nhịp chuông xa mãi rồi tan lưng trời”*
(Hạt Bụi Trần Duyên)

*“Hạ vàng tươi nắng ngoài song
Hồi chuông lay gọi trắng trong tự lòng
Lời kinh hai chữ “sắc-không”
Hồ sen hai chữ “đục-trong” giữa hồ”*
(Sen & Bùn)

*“Trăm năm,
giấc mộng nghề thường
Trăm năm, vạt nắng còn ươm hạt đời
Sáng lên: sáng đất, sáng trời
Chiếu lên từ vạt sáng ngời phù hư!”*
(Vạt Nắng Phù Hư)

Thành tâm kính dâng chư vị Ân Sư từ lòng chân thành của con. Chư vị đã cho con cơ hội được khơi nguồn năng lượng của niềm tin và đời sống tâm linh vững chãi.

Thành kính dâng lên Ba Mẹ và các anh chị cùng các ân nhân đã nung đúc và dõi theo bước đường tu tập và hoằng pháp của Thiện Trí.

Đặc biệt, con thành kính dâng lên Giác Linh Thầy Tổ, Hòa Thượng thượng Phước hạ Thiện, bậc Ân Sư đã một đời hy sinh cho Đạo Pháp. Người là ánh đuốc soi đường và trao cho con chiếc thân huệ mạng này!

Lời Giới Thiệu

Cổ Thiên Sư Thích Nhất Hạnh là một bậc Thầy mô phạm về Văn, Thơ, chữ nghĩa trong thời gian từ tiền bán thế kỷ thứ 20 đến đầu thế kỷ thứ 21. Sách của Thầy đã được dịch sang nhiều ngôn ngữ khác nhau và ngày nay đã được lưu truyền khắp nơi trên thế giới. Đặc biệt là những sách viết về Thiền. Trong đó quyển “Tri Kỷ của Bụt” là một trong hơn 100 Tác Phẩm của Thầy. Đây có thể nói là tác phẩm cuối cùng của Thiền Sư Nhất Hạnh do Ngài viết, trước khi Ngài viên tịch chẳng bao lâu. Trong này có những đoạn văn bằng tiếng Anh mà tôi rất ưa thích như:

There is no way to peace, peace is the way(không có con đường nào dẫn đến hoà bình, hoà bình chính là con đường).

There is no way to happiness, happiness is the way(không có con đường nào dẫn đến hạnh phúc; hạnh phúc chính là con đường)

There is no way to Nirvana; Nirvana is the way(không có con đường nào dẫn đến Niết Bàn; Niết Bàn chính là con đường).

Nếu tôi được viết thêm thì tôi sẽ viết rằng: “không có con đường nào dẫn đến Tịnh Độ; Tịnh Độ chính là con đường”.

Đọc hết 237 trang thơ trong tập thơ Vạt Năng Phù Hư của Thầy Thiện Trí, tôi thấy đâu đó có những bài thơ phảng phất của Thiền Chánh Niệm, Thiền Vipassana, Thiền của Ngài Hoàng Bá, Thiền của Thiền Sư Thanh Từ và kể cả Thiền Sư Nhất Hạnh nữa; nên Thầy mới viết rằng:

“Tâm yên mọi chốn đều yên

Tâm buồn ngồi giữa cõi tiên cũng buồn”

Sao mà nó ná ná như tinh thần trong Bông Hồng Cài Áo mà Thiền Sư Nhất Hạnh có viết một đoạn rằng:”Nếu bạn không vừa ý thì dẫu cho có làm đến Ngọc Hoàng Thượng Đế bạn cũng chẳng vừa lòng...”.

Do vậy tập thơ này Thầy Thiện Trí mới gọi là:”Vạt Năng Phù Hư”, nó vừa giống như tư tưởng của Thiền Sư Vạn Hạnh ở đầu thế kỷ thứ 11 qua bài thơ:”Thị

Đệ Tử” Thân như điện ảnh hữu hoàn vô...hay gần nhất là tinh thần trong Văn Cảnh Sách của Thiền Sư Quy Sơn Linh Hựu rằng:”Triều tồn tịch vong, sát na dị thể”(sáng còn tối mất,bồng chốc đổi thay)hay”thí như xuân sương hiểu lộ, thức hốt tức vô; ngạn thọ tinh đằng, khởi năng trường cửu”(giống như sương mùa xuân có đó, bồng chốc hoàn không; cây bên bờ miệng giếng, làm sao có thể lâu dài).

Trong tập thơ này có cả hàng trăm bài, Thầy Thiện Trí viết ở nhiều thể loại khác nhau như:lục bát, thơ tự do, thơ tự cảm, thơ Thiền v.v...đủ mọi thể tài. Nhiều khi Thầy ấy viết về những căn bệnh của thời đại COVID 19 hay những sự ra đi đột ngột của cố Hoà Thượng Thích Thái Siêu v.v...tất cả đều liên hệ đến sự vô thường sanh diệt của một kiếp người, một kiếp hoa, một kiếp phù sinh ví như cây cỏ, tuyết sương v.v...thật là tuyệt diệu.

Chữ Phù Vân(mây nổi)rất nhiều người dùng đến; còn chữ “Phù Hu”ít thấy ai dùng. Nếu giải rõ nghĩa thì đây chính là:hư ảo nổi trôi cũng có thể được chăng?Nếu tra tự điển thì chúng ta có thể thấy thêm nhiều chữ bắt đầu bằng chữ phù như: Phù đồ, Phù Khởi, Phù Mộc, Phù Nam Quốc, Phù Tang, Phù Thế,

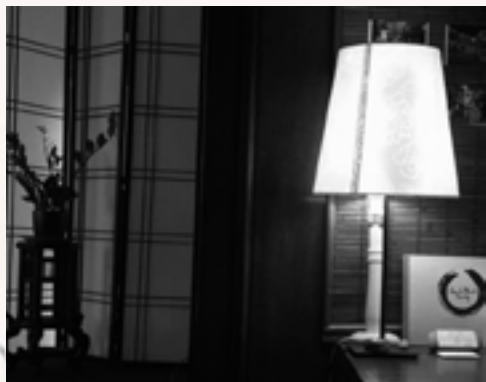
Phù Trần v.v...tất cả đều mang ý nghĩa là chẳng tồn tại lâu dài trên cõi thế.

Tôi hân hạnh được Tác Giả gửi cho bản thảo để đọc qua và viết lời giới thiệu này đến với Quý độc giả khắp nơi qua tập thơ đầu tay của Thầy Thiện Trí; người đang thực hành thiền cho chính bản thân mình cũng như cho người Hoa Kỳ và người Việt với tư cách là một hướng đạo ở cung bậc cao về việc học cũng như sự thực nghiệm.

Mong rằng Quý độc giả sẽ tìm ra được trong tập thơ này những sợi nắng để sưởi ấm tâm mình khi bên ngoài vào Đông, tuyết phủ đầy băng giá.

Viết lời giới thiệu này tại Tu Viện Viên Đức Ravensburg, miền nam nước Đức ngày 31 tháng 8 năm 2022

Thích Như Điển, Phương Trưởng Tổ Đình Viên Giác Hannover

AM MÂY THIÊN

*Chiều nay gió đi vắng
Mây trắng rủ nhau về
Am thiên lưng chừng núi
Mây ngự thật bình yên*

*Thiền Sư cùng ngôi đò
Không đợi gió, đợi mây
Mắt thiền dường khép lại
Trông như pho tượng dài*

*Hoàng hôn hướng tây ngã
Trăng về từ nơi xa
Mở đôi bàn chân toạ
Thiền Sư vừa pha trà!*

TRÀ TUYẾT

*Tuyết trắng nung sôi bốc khói
Mang trà pha hương tuyết gói hương trà
Nước từ mặt đất mà ra
Hoá thành mưa tuyết, mưa hoa gởi về*

*Ô hay, nước hoá đê huê!
Cũng từ một thể khi về trắng tinh
Nước pha trà, hương vị tình
Tuyết pha trà cả hương trinh trắng ngần*

*Còn ta duyên gặp giữa trần
Ban sơ trắng buốt dần dần hoá đen...
Phải chăng vàng đá một phen
Thử lòng quân tử sang hèn mới phân?*

*Trà pha cũng lượng cho cân
Còn riêng tuyết trắng chẳng cần đếm đo
Pha trà pha giọt tình cho
Cho đời, cho bạn, cũng cho...riêng mình*

*Tuyết pha trà nguyên khói tình
Gởi hương qua gió còn in...hương lòng
Uống trà nhé!
Có ngon không?
Mùa đông pha giọt sắc hồng trà thơm!*

Fort Worth-Dallas, Texas, ngày mừng 4 Tết Tân Sửu-2021

CHIẾC LÁ HỒI SINH

*Chiếc lá cuối mùa thu ấy,
Ngày mai cũng bỏ ra đi...
Còn lại cây-cành trở trọi
Mùa đông buốt Cả chân trời...*

*Nhìn lại chính mình cũng thế
Khác chi chiếc lá mùa thu
Trăm năm, một ngày xót lại
Ở hay, rụng xuống cuối đời!*

*Thân ta khác chi chiếc lá
Chỉ khác lá tìm cội về
Còn ta, tìm đâu ra “cội”?
“Tử-Sinh” cứ mãi thế trôi!*

*Có khi làm tình chẳng nói
Tìm gối xếp bàn chân thôi
Lặng im lần từng hơi thở
Nhẹ nhàng...ồ, hiểu ra rồi!*

*Thì ra qua trời đông lạnh
Chiếc lá cuối mùa thu xưa
Hồn nhiên hồi sinh trong nắng
Reo vui chào đón xuân về!*

Những sắc màu mùa Hạ ở Dallas-2021

TÔI ĐÃ THẤY

*Tôi đã thấy nắng Xuân màu ấm
Tôi đã nhìn hoa thắm nét xinh
Và hơn nữa cánh bướm hữu tình
Vườn lam nhả khói trầm thoang thoảng*

*Tôi bất chợt nghe lòng thanh thoát
Giữa trần sa mà tưởng cõi tiên
Chân chạm đất mà như bay nhẹ
Hoá hồn ra đạo khắp mọi miền*

*Quê mẹ tôi yêu: hoa mai nở
Mái chùa xưa: huỳnh đệ sum vầy
Dòng sông xưa: chạy cuối chân mây
Và thoáng hiện dáng Thầy...phảng phất*

Ôi, tuyệt diệu hồn Xuân chất ngất
Của nghìn xưa, của đất, của trời
Để tôi còn khờ dại trang thơ
Và chút ít xuân thì...vướng víu!

Cho tôi nhé,
Giọt Xuân thấm dịu
Rót hồn lên,
Nồng ấm môi chiu
Chút thôi hà,
Lời ngọt tôi yêu
Và như thế...những điều tôi thấy!

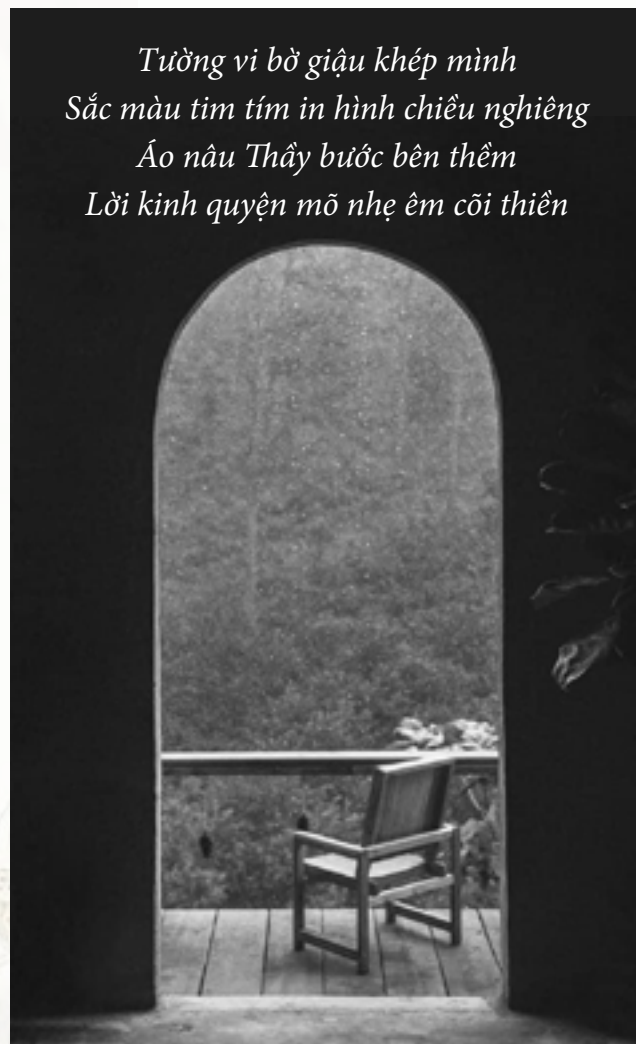
Dallas, ngày 23.02.2021

Chùa Tôi

Cho tôi về lại tuổi thơ
Bên hiên chùa cổ bên bờ lao xanh
Chùa tôi con rạch lượn quanh
Có hàng cao đứng tạo thành dáng xinh

Tường vi bờ giậu khép mình
Sắc màu tím tím in hình chiều nghiêng
Áo nâu Thầy bước bên thềm
Lời kinh quyện mỡ êm cõi thiên

*Tôi là chú tiểu hồn nhiên
Vô tư vô lự sống yên bên Thầy
Tháng ngày đạm bạc tương chay
Sáng chiều chuông mõ bến đời nhẹ trôi.*

CẢM ƠN

*Cảm ơn nắng ấm giữa Đông
Cảm ơn hoa nở giữa lòng tuyết rơi
Cảm ơn mây trắng giữa trời
Cho ta có bạn giữa đời lang thang*

*Cảm ơn Thầy Mẹ cứu mang
Dầu trong nghịch cảnh chẳng than một lời
Cảm ơn Thầy Tổ một đời
Cho ta “huệ mạng” thấm lời Thầy khuyên*

*Cảm ơn ngày tháng truân chuyên
Cho ta hiểu chuyện không phiền, trách than
Cảm ơn hoa nở lại tàn
Cho ta thấu hiểu hợp tan lẽ thường*

*Cảm ơn bằng hữu hỗ tương
Giúp ta thoát khỏi
“đoạn trường tân thanh”
Cảm ơn nhé:
Cả lòng thành!
Nhận đi cho Trí
nhẹ tênh lòng mình
Mùa đông
trà ấm một bình
Gởi hương qua gió
đậm tình mời nhau!*

ĐƠN GIẢN LÀ

*Đơn giản là “hơi thở”
Tôi thấy hồn an yên
Thấy nụ cười Phật hiện
Thấy tôi...thật rất hiền*

*Thật vậy chỉ là thở
Thở trong và thở sâu
Thở vào tôi rõ biết
Thở ra nhận rõ liền*

Hơi thở là hơi thở
Nhưng tôi thở bao giờ?
Tôi từng quên hơn nhớ
Lúc giận hờn triển miên...

Bây giờ tôi tập thở
Những lúc buồn, hay điên
Những khi sầu vô tận
Tôi thở sẽ bình yên

Mẹ cho tôi hơi thở
Từ cuống rún mẹ trao
Khỏi lòng mẹ tôi lại
Quên cuống nhao thuở nào...

Cuộc đời trôi qua mau
Tôi già từ thuở nào
Giờ đây thì mới hiểu
“Thở” quý biết là bao

Tôi xin tập “niệm thờ”
Để rọi vầng trăng thơ
Để bình minh toả rạng
Lên khắp cả mọi miền

Ô hay,
vạt nắng ngoài hiêng!
Giữa cảnh hoa trắng,
nằm nghiêng ngọc ngà
Nắng xinh,
từ thuở trăng tà
Từ cơn gió nhẹ
mây là là bay

Vạt
Nắng
Phù
Hư

Nắng trưa,
vàng óng trang đài
Thuốt tha dang cả
ngàn tay lựa là
Chiều Tây,
nắng ngả về xa...
Phù hư vạt nắng,
chuyển là hạt sương

Trăm năm,
giấc mộng nghề thường
Trăm năm vạt nắng
còn ươm hạt đời

Sáng lên: sáng đất, sáng trời
Chiếu lên từ vạt sáng ngời phù hư!

CHO TÔI *Góp* MỘT NIỆM LÀNH

*Cho tôi góp một niệm lành
Cùng trong “nhất niệm” tinh anh nguyện cầu
Thế giới này bớt khổ đau
Bệnh tật, ách nạn mau mau giải trừ*

*Cho tôi cùng quán tâm từ
Từ trong tâm quán, quán trừ tham-sân
Bạn ơi, đời có bao lần:
Bình-an, vui-khoẻ, bước dần thành thời?*

*Nguyện cho bạn và cho anh
Cho người thân với phần dành riêng ai...
Sống vui, khỏe, đẹp hôm nay
Và mai hay tốt hoặc dài dài hơn*

*Bạn biết không, cuộc dạo chơi
Giữa “trần gian” giữa cuộc đời bấp bênh
Bỏ qua oán-hận gập ghềnh
Bước qua quá khứ, dệt nên mộng lành*

Bạn ơi, “khô” bạn tạo nên
Hạnh phúc cũng chính mình ênh xây thành
Thôi thì dẫu là mong manh
Chim khôn vẫn đậu trên cành cây cao...

Đừng để thù-hận gây hao
Đừng gieo “nhân+ quả” kéo sau...mình sầu
Hận càng sâu lòng càng đau
Thôi ta tập sống vì nhau hơn là...
Tha thứ được thì cứ tha
Biết đâu mai nữa người ta...tha mình?

Nước sông, nước giếng, nước bình
Cho mình hỏi bạn, “nước tình” thì sao?
Nghĩa là khi bạn biết trao
Biết “cho” biết “nhận” thế nào vừa thôi
Chánh Niệm sống giữa cuộc đời
Tâm bình-trí tĩnh bạn ơi, tuyệt vời!

Bốn Mùa

Mùa Đông ta về thôn cũ
Gom củi đốt ngồi quanh nhau
Nghe chùng hoàng hôn dần phủ
Hơi ấm ấm tụ trong lòng

*Xuân sang cảnh đào hé nở
Nắng sáng tưới nụ tâm xuân
Làng quê bao người rôm rả
Bánh chưng thơm lừng hiêng nhà*

*Mùa Hạ hồ sen chùa nở
Mùi hương nhẹ nhẹ bình an
Chú tiểu đun nồi chè hạt
Sen thơm dâng Phật ngự đài*

*Hạ đi Thu về trên lá
Gió nhẹ cánh diều nghiêng nghiêng
Bốn Mùa như tranh họa tiết
Về đi, tận hưởng bình yên*

XẾP LẠI

*Xếp lại bộn ba để yên bình
Xếp nhiều “cuộc gọi” để...làm thinh
Xếp bao ký ức từ lâu lắm
Xếp gọn bàn chân ngổ...vời mình!*

CO RO NA

Tôi có chờ đâu Co Ro Na
Sao em có mặt chỉ phiên hà
Với tôi em thật là xa lạ
Chỉ muốn tìm xa, muốn lánh xa
Tôi xin hỏi em, Co Ro Na!
Mặt mũi, thân em ra sao là...

Dóc dáng hình hài em có lạ?
Cớ sao người sợ, gọi em “ma”!?
Em đến từ đâu Co Ro Na
Có người bảo anh em Chi-na
Em như mờ ảo, mờ nhân ảo
Thế giới sợ em...đóng cửa rào

*Em muốn biết giờ anh ra sao?
Cửa trước, vườn sau chẳng kể vào
Lớp học ngôi nhà qua máy tín
Chỉ vì sợ em, nên “sợ nhau”!
Co Ro Na, còn em thì sao?
Ngày nắng, đêm sương em thế nào?*

*Em đi Mỹ, Ý, sang Thụy Sỹ...
Nước nào em cũng đến hay sao?
Thôi em đừng đi Co Ro Na!
Đừng mang đau khổ đến cho nhau
Đừng gieo oán trái, gieo ngang trái
Đừng để vì em khổ kéo dài!!!*

Một Mai

Và rồi ta cũng sẽ đi...

Và rồi ta chẳng còn gì một mai

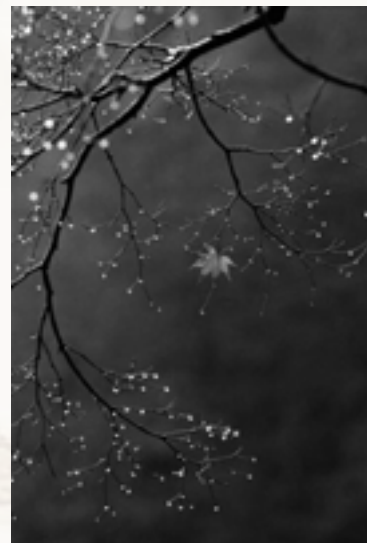
Nét xuân kiều diễm trang đài

Anh hùng kiệt tác cũng hoài lãng quên

*Ba trăm năm nữa cuối ghềnh
Mộ người vô chủ bốn bên lạnh lùng
Có còn chẳng khoảng trời chung
Sương đêm lành lạnh bập bùng hoang vu*

*Người đi giữa khói sương mù
Người về giữa ánh trăng thu mờ mờ
Giữa đêm tàn có làn thơ
Nhẹ như sương rụng bên bờ sông tương*

*Giọt thơ, giọt lệ vô thường
Giọt hồng nhan, giọt: nắng, sương, kiếp người...
Chuông chùa ngân khúc trùng khơi
Gọi “mê mờ” thức giữa bờ
“Tử-Sinh”!*

...

*“Một mai” nở giữa bình minh
Cánh đào Xuân hiểu phận mình...mỏng manh.*

Hạt Bụi

Trần

Duyên

Sáng nay thấy đoá vô thường
Mượn người vẽ chút chân phương bụi trần
Ngày nao tuổi còn bến trắng
Nay bốn mươi lẻ nếp nhăn mặt mờ
Vài mươi năm nữa bài thơ...
Vô thường hạt bụi ai ngờ xa bay

Trăm thu với một gang tay
Gần như thoáng gió ngàn lay, lay ngàn!
Tiếng chuông ngân giữa trăng tàn
Nhịp buồn xa mãi rồi tan lưng trời
Mai này trở về cuộc chơi
Sắc-Không hạt bụi vẽ vờ: “Trần Duyên”!

Thong Dong

*Mây thong dong, gió thong dong
Chẳng đâu vướng áng tơ lòng gió-mây
Trăng thong dong, nước thong dong
Chẳng buồn, chẳng sợ đục lòng nước-trăng*

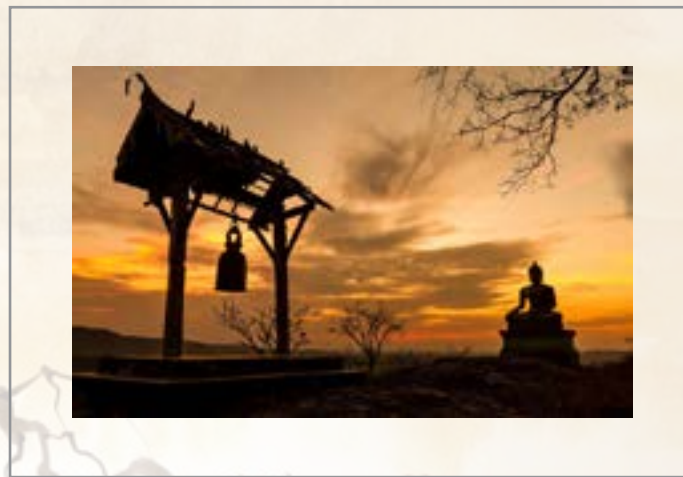
*Nhạn bay ngang áng mây ngàn
Bóng chìm đáy nước, không màn...nhạn bay
Dòng sông soi bóng nhạn lay
Còn-không chẳng chút mãi may bụi trần*

*Hoa Xuân khoe sắc trong ngần
Xuân qua, hoa chết chẳng cần Bảo Lâm
Giọt nhàn dương, giọt “Quán Âm”
Giọt từ bi, giọt... âm thầm độ sinh!*

*Sắc, thanh, hương... pháp ba nghìn
Chìm trong đục ái nặng tình đa đoan
“Thong Dong” hai chữ sao tròn?
Chưa sinh vội chết, vội non kiếp người*

*Thấu cuộc đời, cuộc dạo chơi
Cười vui trong cuộc, xa rời thong dong
Ngộ từ cái gọi “còn-không”
Mãi mai nào vướng sợi lòng mãi mai...*

.....
*“Có” chẳng có tự ngàn ngày
Đã “không” hẳn đã bao ngày vẫn không!*

Buông...

*Ai bảo vội vã làm chi
Để Mùa Xuân “tắt” rồi thì than van
Ai bảo nắng của Xuân vàng
Mãi lang thang để muện màng chiều buông
Trăm năm ngăn, cứ “nín buồn”!
Buông đi cho nhẹ, tắm nguồn nắng XUÂN!*

Sen & Bùn

*Sen là sen, bùn là bùn
Không vì bùn thối, sen chung một mùi
Tỏa hương giữa mặt hồ chơi
Sen cười xinh xắn rạng ngời đài hoa*

*Cũng như trăng, sen, và ta...
Tỏa chung giữa cõi ta bà nắng sương
Mặc cho gió táp đoạn trường
“Áo sen” về giữa ngàn sương thoát trần*

Hạ vàng tươi nắng ngoài song
Hồi chuông lay gọi trắng trong tự lòng
Lời kinh hai chữ “sắc-không”
Hồ sen hai chữ “đục-trong” giữa hồ

Thoát ra từ những bùn nhơ
Sen trong mặt nước trắng-thơ cúi nhìn
Ta thì còn ngẫm lời kinh
Tự mình giải đáp cho mình thế thôi!
.....
Một khi thuyền thoát sông trôi
Nhẹ lòng bến đục, yên rồi bờ mê!

Chuyện Tình

Ngưu-Chức

*Một khi Xuân đã chuyển màu
Nắng tươi chuyển nắng Hạ vào mưa ngâu
Giọt sâu thêm cửa niềm đau
Ngưu Lang, Chức nữ nhớ nhau bắt cầu*

*Giọt liên tiếp giọt mưa ngâu
Rút từ lòng đất chuyển vào lòng thương
Tình yêu Ngưu-Chức đoạn trường
Vầng trăng lơ lửng đêm thường tịch liêu*

Ôi Nhân sinh, chữ “Tình Yêu”!
Tình là luy, yêu là nhiều sâu vượn
Cớ sao Ngưu-Chức chưa từng?
Cớ sao ghì lại oan trường đặng cay?

Sông mê xa tận chân mây
Tử-sinh day dứt biết ngày nào xa?
Ngưu Lang ơi, Chức Nữ à!
Phật từ bi hoá ngân hà gặp nhau

*Bướm bay vườn cải chiều nao
Nắng soi hiện dáng trang đài nữ vương
Ngưu Lang đến viếng Phật đường
Mắt thương nhìn Chức Nữ tường kinh văn*

*Từ nay Nữ hết băng khuâng
Từ nay Lang cũng không cần khổ đau
Câu Ô Thước ngàn năm sau...
Chỉ còn là ký ức vào truyền nhân*

.....
[Dallas, June 29-2021]

Lá Mùa Thu

Tôi nhặt chiếc lá thu
Lá rơi từ nghìn lá
Nghìn lá rơi vì thu
Mùa thu rơi trên lá!
Nắng loang màu thu qua
Gió lùa sợi mây già
Gió, nắng cùng với lá
Hát khúc ca MÙA THU...

Ôi, mùa thu thật lạ
Đuổi nắng HẠ đi xa
Còn riêng TA với lá
Oh, là lá la la...
Thoáng nghe hồn như lạ
Hỏi thử một câu là:
Nguồn THU từ mô á?
Để bao người “mơ xa”?

*Tôi yêu Mùa Thu qua
Nhưng buồn vì mình...già
Giống như từng chiếc lá
Xanh, vàng rồi...bay xa!*

Ngẩng & Cúi đầu

*Gió thổi ngang gió lùa qua khe đá
Gió thổi cao mây trắng kéo về non
Gió thổi thấp ngọn cỏ cười khanh khách
Gió yên bình làm mát ánh trăng thanh*

*Lá mạ xanh, lá mềm vươn thẳng tắp
Để ôm tròn bông lúa lúc sơ sanh
Và thàng chín bông mạ là bông lúa
Lúa “cúi đầu” trên dải nắng vàng hanh*

*Bạn nghĩ gì cây mạ lúc còn xanh?
Nếu mạ thiếu bàn tay người chăm bón?
Và cũng thế thành công cần hiểu trọn:
-Nghĩa-tình còn vương cả ánh trăng non!-*

*Cúi đầu đi, nhường chút có hại gì
Ai muốn thắng, thôi cứ nhường họ thắng
Bạn đừng lo, cuối đường còn mây trắng
Đưa bạn tìm bến đỗ thật yên-an*

*Mỉm cười sống, và nhẹ lòng bình lặng
Ngẩng đầu nhìn cảm tạ những khó khăn
Người hại bạn khi bạn còn tay trắng
Cũng là người giúp bạn tiến thêm nhanh!*

Vượt dốc đứng bạn đứng trên đỉnh dốc
Vượt gian nan thử sức với gian nan
Bảo tố chỉ hù dọa loài cỏ dại...
Ngẩng cao đầu tùng bách vẫn hiêng ngang!

Cội
nguồn
Thu
Xưa

Mùa Thu buông nhịp thở
Lẳng nghe tiếng thu về
Hồn thu vương niềm nhớ
Riêng một trời thu nghiêng...
Mưa rơi rớt hạt thu buồn
Mẹ ơi, con nhớ
“CỘI NGUỒN” thu xưa!

LỜI NÓI và CÁCH NÓI

*Có khi trời kéo mây đen
Nắng vàng chạy trốn cái then ẩn hình
Có khi lời nói vô tình
Hôm sau đã mất người mình từng thương*

*Cách nói có đến trăm đường
Khéo vén cho nhẹ kẻ vương vương lời!
Ngày sau...buồn lắm ai ơi,
Gặp nhau chạm mặt bồi bồi tâm can*

*Trăm năm thoáng trong tắc gang
Chớ buông lời vội muộn màng về sau
Cách nói để gắng tình nhau
Chớ không để cắt cho đau, cho tàn*

*Cuộc đời vốn là: hợp-tan
Nhớ vui khi hợp, nhớ tan vẫn còn!
“Lời nói” đừng như trẻ con
“Cách nói” là một “điểm son” đẹp đời*

Biển học vô bờ

*Cho vui của KHỔNG sơn ĐÌNH
Cho mình “đèn sách” cho mình ...đèn khuya
Ngày Xuân ư ? thiếu hơn thừa!
Trăm năm “biển học” vẫn chưa...là gì
Lặng thâm bước, lặng thâm đi
Chút cho vui chứ chẳng gì...là xong!*

*Mất nhau chuyện dễ người ơi,
Còn nhau là chuyện muôn bề khó khăn*

...

** “Mình về mình nhớ ta chẳng
Ta về ta nhớ hàm răng mình cười*

*Trăm quan mua lấy miệng cười
Mười quan chẳng tiếc, tiếc người răng đen
Cái răng đen ai khéo nhuộm cho mình
Để duyên mình đẹp, cho tình anh yêu”*

**(Ca Dao-Tục Ngữ)*

Giọt

Dzậy rồi pha “giọt cafe”

Nhìn trông vạt nắng đang về ngoài song

Cafe

Nắng Xuân pha chút ánh hồng

Giọt cafe sáng, bên trong “giọt đời”

Mùa Xuân

Cafe đắng? Ô, không không!

Chỉ là hương vị của “lòng” cafe

Giống như Mùa Xuân đang về

Có trông hay chẳng Xuân về chuyện Xuân

*“Giọt sầu” ai cầm để cân?
“Giọt vui” ai có mấy lần cho ai?
Nhục vinh là chuyện đời dài
Ta còn tự tại ngày mai ta về!*

*Trèo lên tận đỉnh non ngàn
Dừng chân ta hỏi lang thang mây bông
Đường về cõi Phật xa không?*

Mây cười bảo khẽ: - chuyện lòng hỏi chi?

*Thôi thì thôi ngồi xuống đi
Xếp bàn chân lại Phật thì hiện ngay!-
Cười trừ ta chẳng hỏi mây
Chuyển sang hỏi gió, gió lay rừng thiên*

*Gió bão:-ta còn chưa yên,
Ngày qua tháng lại khắp miền ta bay
Cõi Phật ư? chẳng cần hay...
Tâm bình, trí tỉnh Phật Ngài chứng tri!*

*Thế thì lên đỉnh làm chi?
Non xa, rừng thẳm ít gì mà lên
Một khi còn một “mình ênh”
Bỏ phiên muộn bỏ công kênh trần duyên*

*Thân an yên, hồn an yên
Rõng rang tịch chiếu mọi miền thong dong
Cõi Phật ư? Ngay nơi lòng!
Quay về tự tánh sắc-không một màu*

*Ngày hôm qua, rồi mai sau...
Chẳng tìm quá khứ chẳng cầu tương lai
Nhiệm mầu Tánh Giác hiển bày
Chơn tâm thật tướng, ô hay hiện tiền!*

(Dallas, April-28, 2021)

Nhật Hoa Ngăn Thu Về

*Có ai về XUÂN trước,
Nhặt những HOA tàn rơi
Mang về cho tôi với
Để tôi ngăn THU về!*

THU buông sầu muôn nơi
Nắng, mây, cây và cỏ
Sầu úa sầu rả rời
Làm hồn tôi...tả tơi

Có ai người tri kỷ
Giúp, giúp dìu tôi đi
Nhanh, nhanh lên người hời
Nhặt HOA ngăn THU về!

Kèo không, tôi chết thôi
Vì mùa THU đến vội
Cuốn hồn theo lá rơi!
Mùa THU,
Mùa THU ơi!
Mùa THU...
Giết tôi rồi!!!

Chút hương Xuân

*Còn một chút Hương Xuân mình cố níu!
Bằng hương thiên
trong gió với trong thơ
Rồi Hạ đến
nắng ngập tràn phố-núi
Muốn tìm Xuân
chờ cả một năm trời!*

*Và cuộc đời
Xuân tuổi chẳng như mơ
Hồi hột vôi
vô tình trôi hờ hững...
Có đôi lúc giật mình ta chợt tỉnh
Tách trà Xuân quên uống tự bao giờ!*

AI CÓ HỎI

*Ai có hỏi tương lai về đâu nữa
Bạn mỉm cười rồi đáp lại như sau:
-Phút giây này không phải đã còn nhau
Sao không hỏi, hỏi tương lai chi nữa!-*

*Ai hỏi bạn tình yêu là chi rứa
Bạn cười hiền đáp lại chữ “yêu” sau:*

*-Nắng mưa nào ai biết có còn nhau
Khi nắng tắt, mây buồn mưa rớt hạt!-
Ai bảo bạn Xuân qua thì tan tác*

Bạn bảo rằng:

- Đềm trước một nhành mai!-
Cuộc đời này ai biết rõ tương lai
Ai biết rõ tấm hình hài kế tiếp...*

*Ai cho bạn nụ cười trong khoé mắt
Xin bạn đừng khờ dại khắc tì nhau
Bởi nụ cười sẽ tắt lúc chiêm bao
Và khi ấy, hồn lạc vào tăm tối*

*Ai có hẹn lời thề muôn vạn kiếp...
Bạn xin đừng vội “xếp tuổi Xuân tươi”
Bởi lời yêu có cánh giữa môi cười
Bay rất vội, nói vui rồi nhạt mất*

*Ai cho bạn nụ cười trong khoé mắt
Xin bạn đừng khờ dại khắc tim nhau
Bởi nụ cười sẽ tắt lúc chiêm bao
Và khi ấy, hồn lạc vào tăm tối*

*Xin chớ vội dễ tin điều ai nói
Để rồi hồn lạc lối dẫn đi hoang
Xếp bàn chân ngổ cho thật vững vàng
Lẳng hồn lại, xét soi bằng lý trí
...
Đời đâu hẳn đã là: Chân, Thiện, Mỹ
Thì “niềm tin” cần lý trí soi đường!*

**Đêm qua xuân trước một nhành mai
(Xuân Túc Sự-Thiền Sư Mãn Giác)*

TÂM TÌNH NGÀY SINH NHẬT

*Không thấp nển-bánh kem: NGÀY SINH NHẬT
Vì quê hương trong nạn dịch khốn cùng
Trái tim này se thắt nỗi đau chung
Thì quà-bánh làm chi càng thêm khổ*

*Cho tôi gửi:
Con tim còn ướt lệ
Về Sài Thành nơi tôi mãi còn thương
Những con đường tôi quen thuộc đến trường
Và góc phố ...quê hương ơi, thương lắm!*

*Cho tôi nguyện:
Sài Gòn sẽ thoát cảnh
Dịch Co-vid 19 sớm qua nhanh
Để Sài Thành như ngày trước “luôn xanh”
Đừng vắng lặng bất thường...”hồn” thấy lạnh.*

*Sài Gòn ơi,
Cố lên Sài Gòn nhé!
Dịch thì “lây” nhưng tình nghĩa đong đầy
“Cách ly” người nhưng hồn vẫn nồng say
Là Quốc Thổ con tim người Dân Việt.*

.....
*Chung tay nhau và một lòng cương quyết,
Đẩy lùi xa Co-vid khỏi QUÊ HƯƠNG!!!*

SẮC HOA MÙA HẠ

*Ai về Mùa Hạ mà xem
Sắc hoa mùa Hạ: cánh sen, tượng đài...
Chuông ngân nhịp phách bay bay
Lưng trời mây trắng gió lay về ngàn*

*Thong dong dạo bước tình tang
Ngỡ mình lạc giữa thiên đàng, đường như!
Nắng in trên cánh sen chừ...
Nụ cười Phật hiện trông như cha hiền*

*Đêm trăng sáng rọi mái hiên
Đài sen hứng giọt sương tiên từ ngàn
Ai về nếm giọt sương tan
Nhẹ lòng, thanh thoát, bình an...nhẹ nhàng!*

(Mùa Hạ tại Tu Viện Phổ Quang: 27/06/2021)

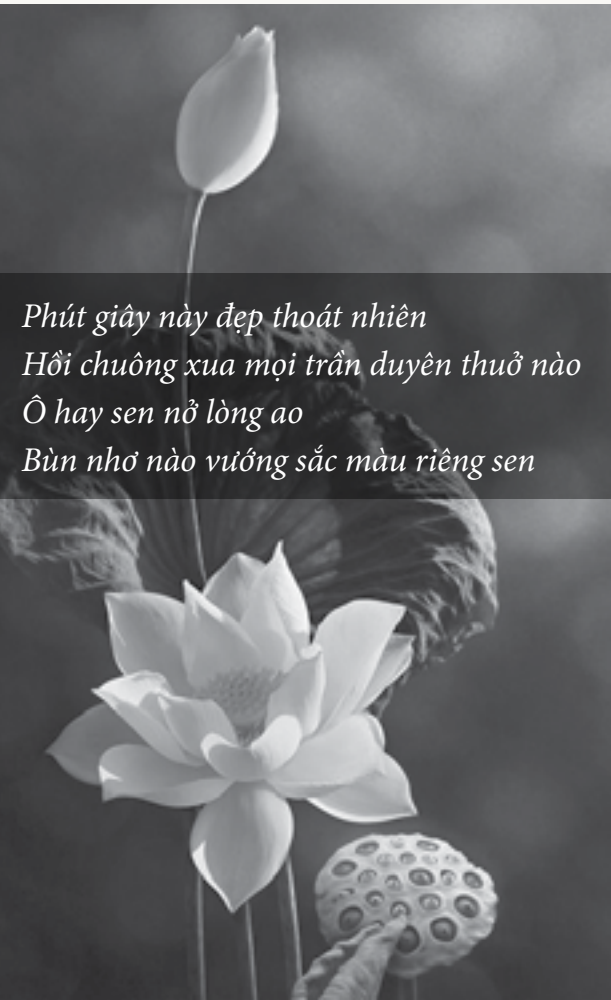
Cho Tôi

*Cho tôi về lại với mình
Cho tôi về ngắm bình minh giữa hồ
Nắng nghiêng tìm nhụy sen-thơ
Tôi nghiêng người ngắm
mây mờ mờ sương*

*Cho tôi quên hết “đoạn trường”
Cho tôi rớt hạt tơ vương bụi trần
Để tôi tìm tiếng chuông ngân
Giữa hồ sương, giữa hồn lâng lâng hồn...*

*Cho tôi gửi một nụ hôn
Lên đài sen nở lên hồn thơ tôi
Đã bao phen lang thang rồi
Giờ tôi về lại với tôi hiện tiền*

*Phút giây này đẹp thoát nhiên
Hồi chuông xưa mọi trần duyên thuở nào
Ô hay sen nở lòng ao
Bùn nhớ nào vương sắc màu riêng sen*

TRẢI QUA

*Trãi qua:
cái buốt tiết Đông,
Thì bạn mới quý giọt hồng nắng Xuân*

*Trãi qua:
bao cuộc gian truân,
Thì bạn mới cảm bao lần nhận-cho*

*Trãi qua:
những chuyện so đo,
Thế bạn mới thấu “lòng” dò nông-sâu*

*Trãi nhiều:
những cuộc bể dâu,
Cho bạn thấm nghiệm đời dâu dễ gì*

*.....
Trăm năm được mấy “xuân thì”,
Mộng tràng hoa diễm ai ghè nghìn thu?*

Nắng và Trăng soi!

*Trăng treo giữa khoảng trời không.
Hồn treo lơ lửng giữa dòng thơ nghiêng
Nắng lên trăng ngủ thật hiền
Thơ lên gọi chút bình yên mọi nhà.
Ta còn gặp lại chính ta.
Hắn ta còn cả: “nắng” và “trăng” soi!*

Hạ về!

*Ồ hay,
mùa Xuân thật vội!
Nắng làm héo cả chùm thơ
Hạ về ngoài hiên chẳng gọi
Để còn kịp gói thơ vào!*

Dòng tâm...

Mặt biển nằm im
không nghĩa là bình lặng.
Vì sóng ngầm
dưới lòng biển ai hay.
Nụ cười đẹp
chưa hẳn hồn nhiên mãi.
Vì “dòng tâm”
đôi lúc cũng thác ghềnh!

Đêm qua mơ thấy Thầy về

Chập chờn nửa tỉnh, nửa mê
Từ trắng tôi thấy Thầy về với tôi
Mơ màng một thoáng mây trôi
Thầy ngồi bên cạnh, trên đồi cỏ xa
Sáng ra mẹ gọi bên nhà
Giật mình tôi biết: Thầy xa tôi rồi!
Lặng thâm tôi hỏi chính tôi:
-Phải chăng mơ ấy bảo tôi Thầy về?-

Tây phương ước nguyện vẹn thể
Một đời Thầy đã không hề lãng xao
Thật rồi hoa nở hôm nao
Thầy về nhập Thánh thai bào liên hoa!

Riêng tôi còn ở ta bà
Nhìn trông đi ảnh, lệ sa đôi dòng
Cuộc đời: sắc sắc không không
Nhị chân thật tướng: bất không, bất hề!

Bến Xưa

*Ta về thăm lại bến xưa
Vườn Tâm hoa Tuệ đường chứa nhạt màu
Xuân qua, Hạ sẽ về mau
Trúc xanh vẫn thắm ngõ vào Chờn Như!*

Trở Về Nguồn Cội

*Sau cái nắng Hạ chói chang,
Ta nằm tay giữa nắng vàng Thu chớm
Ánh nắng Mùa Thu sáng sớm
Đẹp trong lành và lá thơm vàng chín
Tôi yêu Mùa Thu!*

*Hơi thở của tôi cùng mây...
Giữa lưng trời cao bay vút mấy tầng
Và lá úa, nhịp chân nâng
Tôi dừng lại lắng lòng rồi cảm nhận...
Gió Mùa Thu!*

*Ôi, nhịp thở nào cho tôi
Nhịp chân nào cho đất trời rung chuyển
Từng sợi nắng rơi nghiêng nghiêng
Để chiếc lá vàng bay lượn
Lá rơi!
Lá rơi!
Lá rơi!*

*Mây trắng đang bay kia ơi!
Xin dừng lại lắng lòng chơi và thờ
Và Mùa Thu lá vàng ơi!
Hãy về đi, với nguồn cội muôn đời.*

Thong Dong

*Đi thong dong,
Bước thong dong.
Ngại gì chút GIÓ,
chút ĐÔNG của trời.
Ta về giữa chốn sơn khê,
Lân trong hạt nắng
Vẳng lời kệ-kinh
Này là đệ, đó là huynh!
Trà pha thêm chút hương tình thiên gia*

Cho tôi...

Để quên những lúc mệt nhoài,
Cho tôi về lại bên đôi riềng tôi
Mai này từ già cõi đời
Hồn yên về với một nơi thật hiền
.....
Tôi yêu một góc trời riềng!

Mộng Tràng Xuân

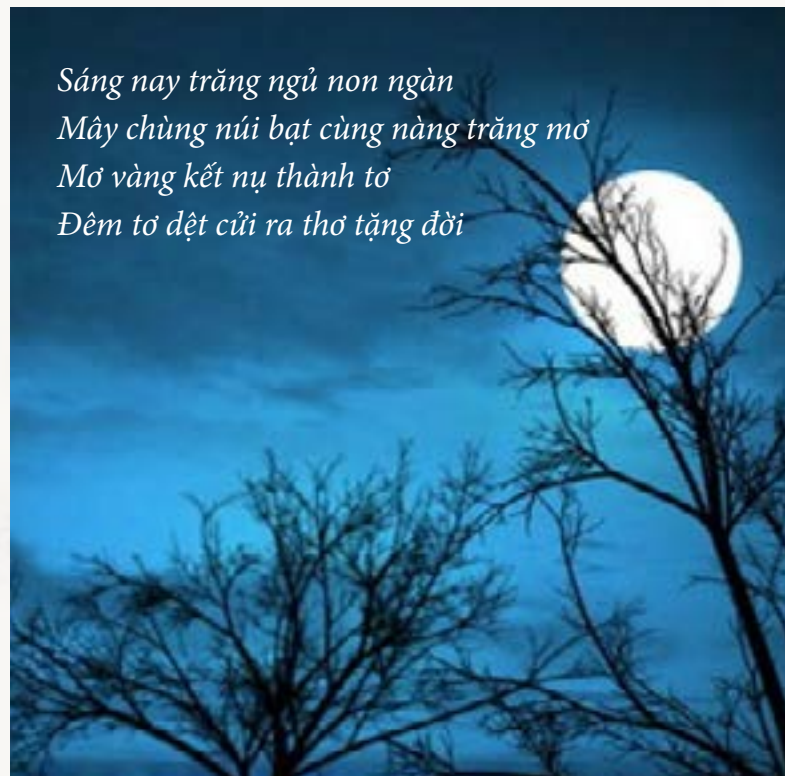
Tôi đi hít hạt nắng vàng
Mang về tôi kết mộng tràng Xuân mai
Lên chùa dâng lễ Phật đài
Phật cười Phật bảo con nay chí thành

*Đêm qua sao rớt đầu canh
Tôi đi nhặt lấy đây vành áo tơ
Mang về tôi gán thành thơ
Chùm thơ lục bát đây mơ mộng tràn*

*Sáng nay trăng ngủ non ngàn
Mây chùng núi bạt cùng nàng trăng mơ
Mơ vàng kết nụ thành thơ
Đêm tơ dệt cửu ra thơ tặng đời*

Sắc hình...

*Tìm xem trong cánh
Vô Thường
Vũ hoàng liên khúc
Chân thường hiện sinh
Từ trong cái gọi:
Duyên Sinh
Hoa từ đại thể
sắc-hình như nhiên*

Màu Nắng

*Ngoảnh đầu nhìn ngắm khu vườn cũ
Bỗng thấy bình minh hiện sắc hình
Tĩnh khôi như thuở
ban đầu ấy
Màu nắng soi hình
vóc dáng xinh*

Tiền Ôn

Tiền Ôn về ngụ liên đài
Trăm thu "khép lại" một ngày là xong
Ôn đi thoáng gió Xuân hồng
Đào khoe sắc đỏ, sắc không lừng trời

Mùa Xuân còn đó Ôn ơi,
Sao Ôn nữ vội ...chưa lời "từ ly"!

**Kính cung tiễn Giác Linh Hoà Thượng, thượng Đổng,
hạ Tuyên cao đẳng Phật Quốc và sớm hội nhập ta bà
tỳ duyên hóa độ.**

Ôn ra đi ngày 18 tháng 2 ất, năm Nhâm Dần, nhằm
ngày 20/tháng 3, 2022.

Sắc hình ban sơ

Năng về sáng cả trần sa
Phật về hiện giữa ta bà độ sinh
Chừ ta về lại chính mình
“Vườn tâm hoa tuệ” sắc hình ban sơ

Mây Trắng nghêu ngao...

Một mai nữa,
rồi một mai
Trăm Thu góp lại
nghìn ngày...Ze-ro
Trút đi
hơi thở cuối đời
Còn chẳng mây trắng
giữa trời nghêu ngao

Nắng Chiều Thu

Chiều về giữa chốn sơn khê
Rừng thu rơi nắng bốn bề lặng yên
Bước trên lá, nhịp chân thiền
Đệ-huynh cười ngắm chiều nghiêng nghiêng chiều...

[North Carolina, ngày 17 tháng 11]

Ngoài hiên màu nắng ngã chiều
Tiết mùa đông lạnh, ít nhiều...cô liêu
Bỏ ngang bài vở dẫu nhiều
Pha trà sưởi ấm ngắm chiều đông qua

PHA TRÀ

Nhớ hôm nào giữa trăng tà
Đệ huynh quần tỵ ngâm nga giọt thiền
“...Thở vào tĩnh lặng, tâm yên
Mỉm cười hoa nở giữa miền tịnh am”

*Giờ này mây kết non ngàn
Chiều nghiêng bóng ngã màu lam ngập chiều
Ô hay, đời có bao nhiêu
Nhọc công đèn sách mất nhiều...thời xuân!*

*Pha trà chỉ để đây chung
Gởi hương trà quyện gió chùng bay xa
Gởi về quê mẹ một là...
Hai là gởi đệ-huynh, ba gởi đời*

*Từng giọt trà rót thành thơ
Giọt ngưng nữa giọt chơi vui...giọt mình
Mai này xong nợ Sử-Kinh
Ta về PHA GIỌT “chén tình” cùng nhau!?*

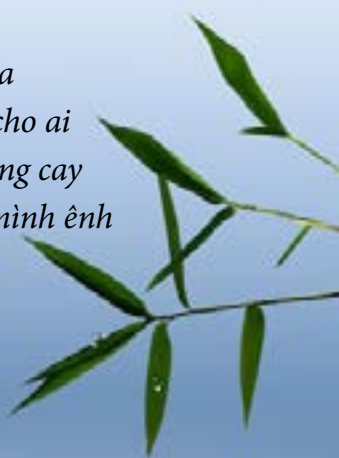
*-Viết trong mùa thi Final của cuối
năm 2019, Mùa Lễ Tạ Ơn của Hoa Kỳ-*

NGƯỜI ĐI VẪN NHỚ NỤ CƯỜI

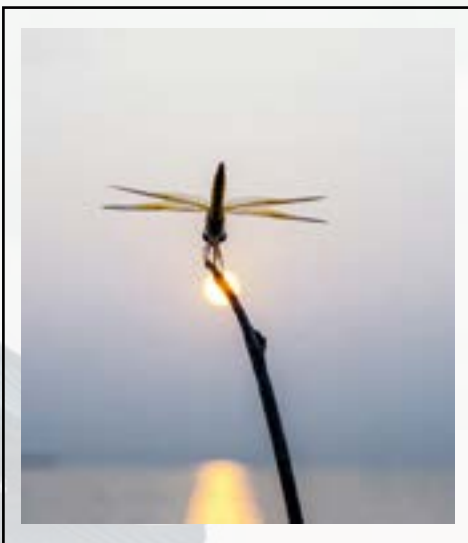
*Cười lên cho nét thêm xinh
Cho hồn thêm nhẹ,
bình minh rạng ngời
Cười lên từng nụ hoa đời
Cho quên những
lúc mệt nhoài phồn hoa*

*Cười lên, cười tặng riêng ta
Không cần ai thấy hay là cho ai
Cười luôn trong những đắng cay
Cho vui nhẹ bớt đọa đày mình ênh*

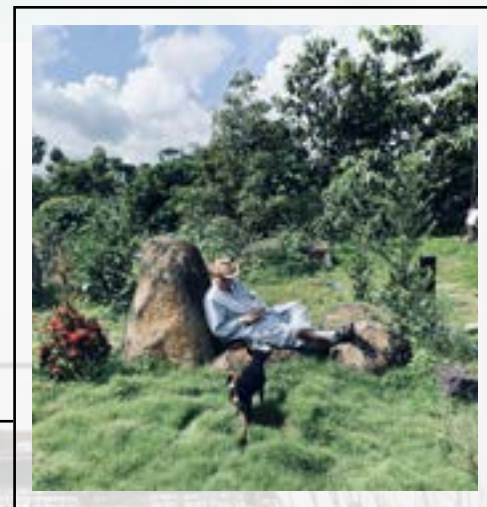
*Đời còn nhiều nỗi chông chênh
Nụ cười mua lại bấp bênh phận người
Chuyện ngày qua buồn chơi vơi
Ta cười nói khẽ -kiếp người thế thôi!-*

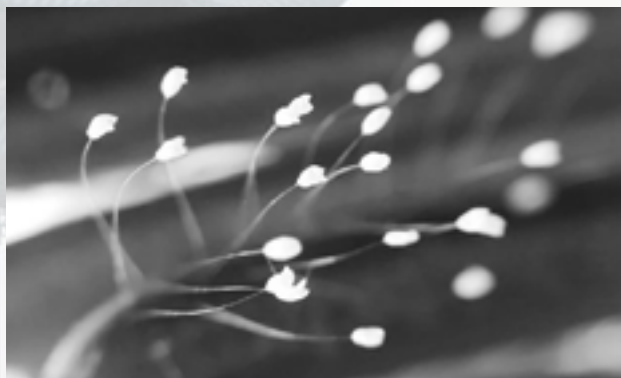

*Vô thường trong ký ức rồi
Nú làm chi kéo bồi hồi tử sinh
Có duyên tình thắm duyên tình
Vô duyên cố giữ chỉ mình vô duyên*

*Ô hay, là nụ cười hiền
Tiễn người đi để khỏi phiền mai sau
Nụ cười ấy đẹp biết bao
“Cho” và “nhận” cũng vì nhau một lần*

*Thôi thì thôi sao bằng khuâng
Chữ duyên, chữ phận có ngần ấy thôi...
Cần chi ta phải quá lời
Tiễn người sao cứ nặng lời tiễn nhau!*

*Cuộc đời sẽ đẹp biết bao
Khi người đi vẫn gửi trao: NỤ CƯỜI!*

CẢNH ĐÀO
XUÂN

*Tôi yêu những cánh đào xuân
Nở ra đón hạt nắng chùng rung rinh
Tuyết làm sao buổi bình minh
Sắc hương vẹn cả băng trinh hoa đào!*

*Thiên môn từ độ trăng sao
Xuân, Thu, Đông, Hạ cùng nhau đổi đời
Má đào nào thẹn sơn khê
Đào xuân thay áo nâu thê kệ kinh*

*Phận đào không vương nợ tình
Phận mình không vương bình minh, xuế tà
Quyết lòng thể với riêng ta
Mùa xuân chỉ mặc áo đà mà vui.*

SÁNG MÙA XUÂN

*Ta về trong sáng MÙA XUÂN
Với tay vớt hạt nắng chùng rơi rơi
Chuông chùa đổ nhịp buông lời
Người xa mấy độ cũng mời vào trong*

Nơi đây có một tấm lòng
Đón người từ cõi bụi hồng mù xa
Nắng XUÂN sáng hiện ta bà
Lung linh một cõi như là SẮC KHÔNG.

XUÂN MÙA COVID

*Xuân của ngày xưa, Xuân nhẹ nhàng
Quây quần ấm áp tiếng cười vang
Trời lạnh ngôi gần cho đỡ lạnh
Trà thơm, nhóm lửa...thật bình an*

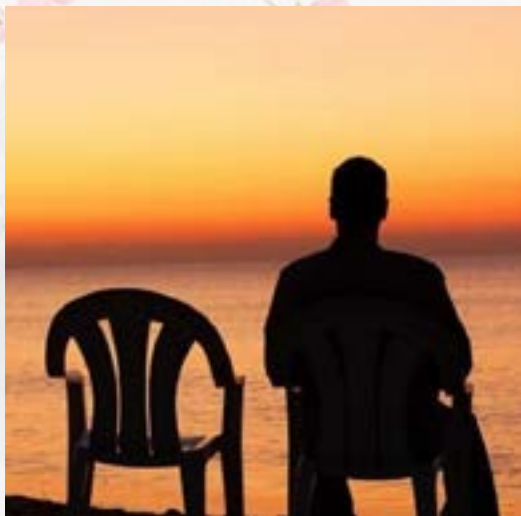
*Xuân của ngày xưa, Xuân thật xanh
Bình yên chim chiu chít trên cành
Hoa mai, hoa huệ, hoa đào nở
Không chút gì lo, phải không anh?*

*Xuân của ngày nay, Xuân “chẳng xanh”!
Chim sợ Co-Vi bay thật nhanh
Người sợ lây người nên trốn biệt
Anh sợ lây em, anh bước nhanh*

*Xuân của bây chừ, buồn không em?
Đào Xuân khoe sắc phủ thêm rèm
Nụ cười không nở trên môi đỏ
Bởi mở “rèm che” anh sợ em!*

*Xuân đến mà sao Xuân bất an
Co-vid làm Xuân sầu ngút ngàn
Bao trùm sợ sệt bao trùm khổ
Bao người buồn khóc lúc Xuân sang*

*Ai đã gây ra cảnh úa tàn?
Ai là thủ phạm phủ màu tang?
Ai mang nhân loại ra đùa cợt?
Ai? Ai ngang tàn, ai dã man?*

Thế Thôi!

*Thôi nhé ta về sau một kiếp
Duyên trần trả lại chẳng chi phiền
Thương, ghét, yêu, buồn biết bao chuyện...
Còn-không nào vương vịu truân chuyên*

*Thế sự, ừ thì thôi thế sự
Buồn-vui, ừ vốn thế thường thôi
Mây trắng thong dong không gì vội
Nhẹ hồn phiêu bạt giữa trời trôi*

*Ta đến, ta đi cũng riêng mỗi
Đến là tùy nguyện, đi tùy duyên
Mai một rồi về chung một cõi
Cuối trời mây để gió cuốn trôi...!*

Hãy Để Mình

Là Mây Lộng...

Sao không bước
giữa cuộc đời hoa mộng?
Mà chông chênh
cùng bao nỗi chất chồng!
Để cuối đời
ta cũng vẫn tay không
Có mong đợi
hẳn chỉ là hoài vọng.

...

Thôi ta nhé, để mình là “mây lộng”
Cuối trời bay cho “thoả chí tan bồng”!

(Bài thơ chưa kết!)

Thương Mẹ!

(Tặng Mẹ & Thầy- 2022)

Công trên vai người con của Mẹ
Như công niềm vui sướng từ tim
Mẹ quên nắng, quên Xuân, quên cả...
Vì niềm vui của Mẹ là Thầy!

Mạ khoe tôi, lúc nhỏ Thầy ngoan
Nên vất vả nhọc nhằn chẳng sợ
Mạ chỉ biết Thầy thương Mạ lắm
Hạnh phúc khi Thầy gọi: Mạ ơi!

Dòng sông Hương chảy ngược, chảy xuôi
Dòng tuổi hạt bao năm chưa mối...
Mạ vẫn lo như thuở nằm nôi
Trong mắt Mạ Thầy chưa hề lớn!

*Cánh cò cõng trời sương chiều xuống
Mang môi về cò mớm cho con
Biết đường xa cánh mồi chẳng hờn
Cò chỉ biết con chờ chốn tổ*

*Mạ thương con dẫu là con lớn
Thầy của người, với Mẹ là con!
Ôi thương sao, tình Mẹ bao tròn
Chưa phai nhạt, chẳng sờn... lòng Mẹ!!!*

*(Viết vào Mùa Hạ tại Huế:2022-Riêng tặng
người bạn tôi mến!)*

Nhớ Thầy

*Thầy ơi!
Lần đầu tiên con biết...
Chít một vầng khăn tang
Màu tang vàng vô vọng...
Rưng rưng tận cõi lòng*

*Thầy đi ngoài đời mong
Thoáng như áng mây hồng
Phập phồng bên hiêng gió
Để con còn hoài trông!*

*Thầy ơi, mùa hạ nóng
Mà con lạnh mùa đông
Có sao Thầy nở để...
Thân con giữa bụi hồng?*

*Chiều nay mưa ngoài sông
Con nghe mưa trong lòng
Từng giọt, từng giọt mặn
Tái tê sâu... giá băng!*

Ta Ngồi Với Ta

*Ta ngồi trên phiến đá
Nhìn sắc màu sa la
Gió bên trời không lạ
Vì quê hương, đó là...!*

*Gần 20 năm xa
Gió, trăng, hoa cũng vậy
Chỉ khác chút ta bà
Kẻ còn, người xa quá...
Nên ta ngồi với ta!*

Hàn Long-Mặc-Ẩn -Tử

*Tôi chưa một lần thăm Thôn Vỹ
Chưa thấy hàng cau lúc nắng lên
Nghe nói vườn xanh muốt như ngọc
Lá trúc ngang che mặt chữ điền...*

*Tôi mong một lần thăm Hàn Mộ
Thăm người tài , mệnh bạc tôi yêu
Để tôi tìm hỏi riêng Hàn Mặc
Long Ẩn cùng ai có khác gì?*

*Thơ Hàn Mặc Tử như thơ “Ấn”
Chỉ khác “Thiên Thơ” với “Trăng Thơ”
Tôi yêu không chỉ thơ: Hàn-Ấn
Yêu cả người thơ, luôn ý thơ!*

Chẳng Chùn Bước

*Mùa Xuân thì dạo vườn đào
Mùa Hạ dạo biển, Thu nhàu dạo tiên
Mùa Đông ẩn giữa rừng thiên
Nhật cảnh trở rặng thấp miền an yên*

*Bốn mùa có sắc thái riêng
Bình yên ta cứ dạo miên trần cư
Thuận duyên đến giữa bao người
Hết duyên ta ẩn nụ cười riêng ta*

*Lạc quan nhìn dải ngân hà
Muôn nghìn tia sáng ta là...vì sao
Đạp cơn sóng, dệt ước ao
Anh hùng chí thắm bay cao chuyện thường*

*Từng nghe hai chữ 'vô thường'
Nhưng 'thường' phải giữ lập trường riêng ta
Cũng có chữ 'Co-Ro-Na'
Chẳng vì chữ đó ta là phế nhân?*

*Giả dẫu treo giữa ngàn cân
Ta còn lý tưởng ta cần quyết hơn
Không gì một chút vội sờn
Quyết không chùn bước cao sơn phải trèo*

*Dẫu sông sâu dẫu vượt đèo
Đỉnh dẫu cao mấy ta leo đến cùng!*

*Ngày xưa từng có anh hùng
Ngày nay cũng thể anh hùng thiếu đâu?!
Nào, cùng nhau vượt đèo cao
Khi lên tận đỉnh ta cao hơn đèo*

*Góp tinh tú, góp trăng sao
Góp chung năm trọn chuyển giao một giờ
Góp tình, góp ý, góp thơ
Góp chung một thể để huê trao nhau*

*Giao thừa giao giữa ngàn sao
Mười hai giờ điểm, điểm trao tình đời
Vọng chuông chùa tiếng thanh thời
Tiếng gieo mặt nguyệt, tiếng về nhân sinh*

...

*Đêm nay giao trọn ân tình
Mùa Xuân Canh Tý:*

Hai Nghìn-Hai Mươi (2020)!

*Tất Niên tại Chùa Phổ Quang-Dallas,
ngày 19 tháng 01-2020.*

SỢ LẮM

*-Nhà thơ Tâm Tâm-
(Viết trong mùa xuân Canh Tý-2020)*

*Thật sợ lắm khi hôn vợ vẫn...
Ngắm vầng trăng thơ thần làm thơ
Và vô tình thơ lạc sai tờ
Đem dệt cửu sẽ thành hư đại*

*Lý tưởng ấy soi hồ tận đáy
Sáng trong ngần không mãi phai phôi
Chỉ ngại rằng một thoáng mây trôi
Làm ngăn lại sáng vằng trăng rọi...*

*Ngày ấy mười lăm, chưa...biết đỏi
Hoặc ấm-no, co-ấm hỗn nhiên...
Bao năm qua trôi dạt mọi miền
Chỉ lý tưởng muôn chiều “bất biến”!*

*Thật sợ lắm, đời luôn biến chuyển
Ngàn vạn điều hệ lụy...khó yên
Để thoát vòng lẩn quẩn triền miên
Ta cần có Thầy hiền, bạn giỏi*

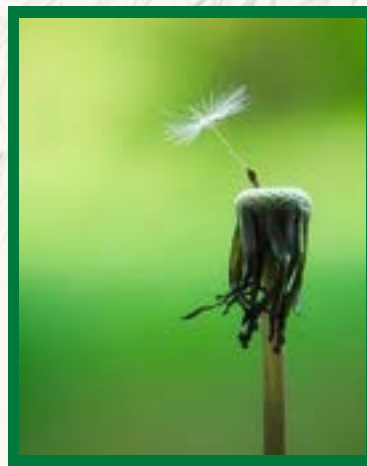

*Mỗi nhắc nhở ân cần câu nói
Tâm tình riêng Thầy-bạn luôn khuyên
Là ngàn khuôn vạn ngọc trao truyền
Ta đành lễ nhận và toi luyện*

*Trăng sẽ sáng khi vầng trăng hiện
Mặt trời lên rọi nắng trăm phương
Sau mưa bão đất trời trong mát
Sau đau thương lại hoá bình thường*

*Nhưng vẫn sợ,
Khi mình một cõi...
Để sa đà và dễ...lên đênh
Sợ...không tên và sợ mình ênh
Để lệch lối...để vui, để dài*

*“Nguyện” được bước trên đường hoá giải
“Nguyện” Phật ân luôn mãi sáng soi
“Nguyện” Tăng thân được bước chung nơi
Biển “sợ lắm” ra “bình an lắm”!*

Như Hạt Nắng Bay

(Họa lại từ bài thơ của Nguyệt Tử)

*Bạt ngàn giữa chốn đời thiêng
Tinh khôi bừng dậy giữa miền hoang sơ
Rừng say sáng sớm sương mờ...
Dáng thiên thoáng hiện bên bờ hồ tây*

Một cảnh sen nở hôm nay
Ngạt ngào hương tỏa quyện bay núi đồi
Long lanh giọt nước tinh khôi
Nhuần ƠN một côi giữa đời phù sinh

Cửa thiên khai mở lời kinh
Vườn tâm hoa tuệ kết tinh sen đài
Bến bờ “sinh-tử”, ô hay!
Thoát chùng NHƯ HẠT NẮNG BAY giữa trời.

BỐN MÙA

Nắng chi nóng lạ đất trời
Chói chang mặt đất xanh ngời biển xanh
Mùa Hạ không ở trên cành
Mùa Thu ngược mắt nhìn quanh lá vàng

*Thi- thơ, Thi-họa Thu sang
Đất trời rung cả trăng ngàn nghiêng soi
Sông Thu hơn cả tuyết vời
Gió Thu man mát, mát lời mẹ ru*

*Để rồi Đông: tuyết mịt mù!
Người đi nhớ buổi trăng thu úa tàn
Vì mùa Đông khác Thu sang
Hoa tàn, lá chết, trăng ngàn...đi xa*

Mùa Đông lạnh hết sơn hà
Mùa Đông tê cả lời ca tự tình
Đốt lò lửa viết lời kinh
Lời kinh Bát Nhã vô hình: Sắc-Không

Có từ được gọi MÙA ĐÔNG
Có từ 'NGỘ' lẽ CÓ-KHÔNG lẽ thường
Có từ đó, có CHÂN THƯỜNG
Có CÒN, có MẤT “giọt sương đầu cành”

Sáng nào có tiếng chim oanh
Hót mùa Xuân hót trên “nhành hoa mai”
À thì ra sáng hôm nay,
Mùa Xuân về để thay mùa Đông qua!

(Viết cho Mùa Đông chớm-2019)

Ghi chú:

1. Sắc-Không: sắc tức thị không [lời Kinh Bát Nhã]
2. “Tuyết sương đầu cành”: **Bài Thơ của Thiền Sư Vạn Hạnh**
“Thịnh suy như giọt sương rơi đầu cành”
3. “nhành hoa mai”: **Bài Thơ Xuân Túc Sự của Thiền Sư Mãn Giác**
“Chớ bảo xuân tàn hoa rụng hết
Đêm qua xuân tới: một nhành mai!”

Thơ và lời bình

CÁNH ĐÀO XUÂN

“ Tôi yêu những cánh đào xuân
Nở ra đón hạt nắng chùng rung rinh
Tuyệt làm sao buổi bình minh
Sắc hương vẹn cả băng trinh hoa đào! ”

Sau cái buốt lạnh của một mùa đông băng giá, để rồi những cành đào trở sương cuối cùng cũng hé những nụ tằm xuân và nở rộ trong một buổi bình minh tuyệt sắc. Buổi sớm mai, những giọt sương sớm còn đọng rung rinh trong tia nắng ấm. Giọt pha lê rung rinh mỉm cười e ấp trong cánh hoa đào càng tôn lên vẻ đẹp kêu sa của những cánh hoa “băng trinh”.

*Thiền môn từ độ trăng sao
Xuân, Thu, Đông, Hạ cùng nhau đổi dời*

Bốn mùa trôi qua, cành đào của “cửa thiền môn” nào sợ gió sương, băng giá...Đào xuân đã nguyện trọn đời nơi cửa Phật và sống vì lý tưởng phụng sự nhân sinh.

*Má đào nào thẹn sơn khê
Đào xuân thay áo nâu thể kệ kinh*

Những tưởng cuộc đời là hoa lệ, nhưng không! Đào Xuân đã hiểu rõ được luật vô thường và tự bao giờ, cánh đào đã thay sắc áo để sống cuộc sống vô tranh, vô phiền, vô ưu, vô não...Tiếng kệ, lời kinh và nếp áo nâu sòng đã quen rồi trong cửa Phật từ bi.

Nhà văn hào Nguyễn Du cũng từng viết trong Tác Phẩm Truyện Kiều:

*“Cửa thiên đã bén muối dưa
Màu thiên ăn mặc đã ưa nâu sòng
Việc đời đã tắt lửa lòng
Còn chen vào chốn bụi hồng làm chi!”*

Một khi phận đào đã thấu hiểu rõ kiếp sống của nhân sinh như “bóng câu ngoài cửa sổ” thì tiếng chuông, nhịp mõ và muối dưa đạm bạc là nẻo về của một hành giả bước vào nhà của Như Lai, mặc áo của Như Lai và ngồi toà Như Lai.

*Phận đào không vướng nợ tình
Phận mình không vướng bình minh, xuế tà
Quyết lòng thể với riêng ta
Mùa xuân chỉ mặc áo đà mà vui.*

Trí Tuệ, Từ Bi hay Giải Thoát từ mọi góc nhìn

Tiếng kệ, lời kinh, thiền toạ, tĩnh mặc, an yên...là những cụm từ thường được mô tả cho đời sống Tăng Lữ. Khi nhìn vào màu áo nâu, áo vàng thì người ta nghĩ ngay tới: “Từ Bi-Trí Tuệ, hay Giải Thoát”. Tuy nhiên, ở một góc nhìn “xuyên tạc” khác thì nó sẽ có những “cụm từ” và “góc nhìn” ngược lại!

“Lý Tưởng” của một người khi quyết chí xuất gia, Ngài Quy Sơn dạy: “Phù xuất gia giả, phát túc siêu phương, tâm hình dị tục”. Từ hình tướng tới tâm thức, thì người xuất gia phải khác với người thế gian. Đơn giản là việc cạo tóc, thay đổi y phục, và thay luôn...cái tâm của “thế tục” là một việc không hề dễ chút nào. Trong Tác Phẩm Truyện Kiều của Văn Hào Nguyễn Du, ông bảo:

*“Mùi thiên đã bén muối dưa
Màu thiên ăn mặc đã ưa nâu sòng”
(Nguyễn Du)*

“Mùi” và “màu” phải “bén” và phải “ưa” thì mới sống một cuộc sống yên bình, thanh thoi, tự tại hay thanh thoát được. Điều này khác, rất khác với người thế tục tại gia.

Trong những ngày “dầu sôi lửa bỏng” của nạn dịch Covid-19 tại quê hương, hình ảnh Chư Tăng-Ni và Nam Nữ Cư Sĩ đã cùng nhau xắn tay áo lăn vào “cuộc chiến chống dịch” bằng cách đăng ký vào bệnh viện giúp đỡ các bệnh nhân, gom rau-củ-quả khắp nơi để giúp những người đang khốn khó.v.v...Nhìn những hình ảnh đó, tôi thấy lòng mình vui thật vui. Vì tôi nghĩ, lý tưởng giải thoát của những người “phát túc siêu phương” giờ thành những “Bồ Tát nhập thế” và hơn nữa chính họ “không sợ lây nhiễm” (chắc là nhờ năng lực tu tập và đủ tinh thần mạo hiểm) nên lăn vào cuộc chiến giúp đỡ những người khó khăn trong nạn dịch bùng phát này!

Cho tôi xin đầu thành đánh lễ và cùng chung vui để góp phần “hoan hỷ” trong những hành động cao quý của

Chư Tôn Đức Tăng Ni khắp nơi. Cầu nguyện quê hương sớm thoát cảnh khó khăn do nạn dịch Covid-19 hoành hành. Nguyện mong từ chính quyền và các cấp lãnh đạo, cũng như quý Phật tử hãy luôn trân quý hình ảnh của chư Tăng-Ni, những chiến sỹ thầm lặng không chỉ “giải thoát cho riêng mình” mà còn là những vị Bồ Tát đang dẫn thân trên khắp nẻo đường trong và ngoài nước!

Thành kính.

Đơn giản hoặc giản đơn

Hương vị của trà được lan toả từ “hương” và “vị” là khi chúng ta dùng nước đun sôi và trà pha vào nhau. Sau đó, chúng ta giữ lấy hơi thở và tâm lại rồi thưởng thức chung trà với một trạng thái thật bình an.

Đơn giản vậy nhưng đâu phải ai cũng có thời gian để làm. Cuộc sống ngày nay, một đời sống kỹ nghệ, ai cũng bận rộn. Niềm vui của sự tĩnh tại được thay đổi bằng nhịp sống vội vã, tranh đua và mất thăng bằng. Khi chúng ta ngồi lại với mình, dường như chúng ta đã tự đánh mất “chính mình” từ bao giờ. Tâm thức lẫn tẩn liên tục. Nó nhảy múa điên cuồng và diễn xuất như một diễn viên trên sân khấu. Nào là: “hình bóng người xưa chưa nhạt nhoà”, “khổ đau của ngày hôm qua còn nguyên vẹn”, “chiếc xe đó đẹp làm sao”, “chiếc máy bay tôi bay hôm qua sao nó bay chậm quá”...Chỉ một tiếng ngồi pha trà, uống trà một mình nhưng quá khứ và tương lai của cái tâm nhảy nhót đã đánh mất một giờ “yên bình” đó!

Có bao giờ chúng ta hỏi:-Cái tâm hồn nhiên và giản đơn của tôi đang ở đâu?- Đơn giản thôi, mình đã bị dòng đời đẩy mình thành những cơn sóng bạo lực và cái “giản đơn” kia cuống trôi về phương trời nào từ lâu rồi!

Có những người khéo nhận ra “cơn sóng lốc xoáy” đó, họ đã giảm bớt những thứ “bê bộn” của chính họ lại và tìm về một góc bình yên cho mình. Thí dụ: giảm bớt những cuộc trà chén say sưa thâu đêm suốt sáng, kềm chế cái tâm “nghiện” sòng bạc, “nghiện tám” những câu chuyện vô bổ hay những thước phim mang tính...không lành mạnh. Và hơn thế nữa, họ giảm bớt những sự kết giao thiếu chân thật, những cuộc gọi mang toàn “năng lượng tiêu cực” và họ bắt đầu “schedule” hoặc “organize” thời khoá cho chính mình như: đi bộ buổi sáng một mình trong khu vườn để thưởng thức không khí trong lành và màu xanh thắm của mùa Hè, ngắm hoàng hôn tắt từ một dòng sông trải dài.v.v...Nhưng muốn thưởng thức được một cách trọn vẹn giữa “tâm thức và thiên nhiên” hay giữa “thiên nhiên cùng hoà trong một cái tâm tĩnh tại” thật sự đó, hẳn là chúng ta phải có những người bạn, những người Thầy hay những “nhóm người có năng lượng tích cực” để giúp chúng ta biết quay về một cái tâm “giản đơn” và trao luyện nó mỗi ngày cho đến khi chúng ta có thể đơn giản hoá hoặc giản đơn hoá chính mình.

*“Việc chùa cũng vừa xong
Ngồi thấp hương thu phòng
Quanh con làn khói toả
Con thính Phật, uống trà!” (st)*

Năng Lượng Của Thiên Nhiên

Khi hoà mình vào giữa khoảng không gian yên bình, chúng ta sẽ chạm được năng lượng mà thiên nhiên vốn có để mang lại. Cuộc sống tất bật nó làm cho chúng ta thiếu những “khoảng không gian” cho chính chúng ta, cái mà “tâm thức” thật sự rất cần!

Đi dạo, hay nói một từ khác hoa mỹ hơn là “đi thiên” là khi thân được nhẹ, hồn được an và bước đi vốn không cần...đích tới! Thân sẽ chạm được năng lượng của cây, gió, mây trắng hay nhiều những thú ưu đãi khác của thiên nhiên. Công việc bao giờ cũng nhiều nếu chúng ta thấy nó nhiều. Nhưng nếu mọi người biết “organize” công việc lại và biết thưởng thức một màu xanh thắm của mùa Hè, một dòng sông xanh có chiếc lá vàng Thu bay rồi thả mình vào dòng nước chảy, một dải hoa đủ sắc màu như trái thắm của mùa Xuân hay tuyết trắng ngoài hiêng rơi của mùa Đông khi bên trong là một lò sưởi và chúng ta ngồi đó với tách cafe sáng...

Mến chúc mọi người một ngày của mùa Hè bình yên nhất!

TRÍ KỶ

(Hàn Yên Tử)

“RƯỢU CÓ BẠN VÀNG NGÀN CHÉN THIẾU
THƠ KHÔNG TRI KỶ NỬA CÂU THỪA”

*Rượu sâu lạc tiếng khúc đàn xưa
Có biết về đâu lặng gió đưa
Bạn vắng tình khuya, trăng khuất nẻo
Vàng Thu hoang mộng Hạ giăng mùa*

*Ngàn mong... cách mặt dòng châu cạn
Chén đợi vươn lòng suối lệ thừa
Thiếu hoải hoải trông lơi nhịp phách
Thơ không tri kỷ nửa câu thừa*

Lời bình

Đọc bài thơ “Tri Kỷ” của HYT xong, hẳn bị “hông luôn” hôn mọng và lạnh buốt người phải chạy vội để mặc vào thêm chiếc áo ấm. Vì người một nơi, Tri Kỷ lại một nơi. Đúng chất của “cô tịch hôn thơ” và “trăm năm bến đợi một mình”. Hẳn là: “Người đi bỏ dỡ chung trà nguội, mới biết tri âm chẳng dễ tìm” (không biết tên tác giả của hai câu thơ này!).

Tản mạn...

Vẫn thói quen trăng về từ lối cũ và trời hồng vẫn mọc hướng đông kia. Sáng và tối chưa bao giờ thay đổi, vậy mà sao nhân thế phải đổi thay? Trăm năm thôi, thực-mộng có thật dài? Để ta được bình yên và tự tại. Sống với Chết hỏi khi nào dừng lại...?

GIỌT CÀ PHÊ MÙA XUÂN

*Dzậy rồi pha giọt cafe
Nhìn sang vạt nắng đang về ngoài song
Nắng Xuân pha chút ánh hồng
Giọt cafe sáng, bên trong giọt đời
Cafe đắng? Ô, không không!
Chỉ là hương vị của “lòng” cafe
Giống như Mùa Xuân đang về
Có trông hay chẳng Xuân về chuyện Xuân*

*Giọt sầu ai cầm để cân?
Giọt vui nào có mấy lần cho ai?
Nhục vinh là chuyện đời dài
Phút vui hiện tại hẳn ai cũng cần*

...
*Thôi thì thôi đừng ngại ngần
Nhấp môi tập thử một lần...giọt Phê!*

Lời bình:

*4 câu đầu của khổ thơ: là cảnh buổi sáng của Mùa Xuân. Người đang pha “giọt cà phê” và cùng lúc lại nhìn sang vạt nắng hồng đang trải dài ngoài sân chùa. Rồi khi uống cốc cà phê, người đang uống lại liên tưởng tới sự đời...

*4 câu giữa: Người uống tự hỏi: “Cà phê đắng? Ô không không!” Thật ra cà phê vốn nó không hề đắng nếu người biết uống. Ngược lại, nó sẽ ngon nữa đằng khác. Cũng vậy, hương vị của cà phê sẽ không thay đổi với người biết uống hoặc không biết. Nó vốn là vậy! Mùa Xuân cũng không khác. Xuân tới hay Xuân đi là chuyện của Xuân. Còn người vui hay người buồn là chuyện của Người... Khổ đau và hạnh phúc cũng i như vậy. Người lạc quan thì có khổ đau đến đâu họ vẫn bình thản và biến khổ đau thành chất liệu sống. Còn người bi quan thì nhìn đâu cũng bi quan, gặp gì cũng than vãn. Cho nên với những người biết cách sống lạc quan họ sẽ bảo:

*“Tâm yên mọi chốn đều yên
Tâm phiền ngôi giữa cõi tiên cũng phiền”
(Thiện Trí)*

MỘNG

(TS Hoà Thượng - Thích Thanh Từ)

“Gá thân mộng, dạo cảnh mộng”

Ta đi trong “cuộc bể dâu” và bỗng bênh chìm nổi trong mùa đông giá buốt của kiếp người. Để rồi “ta còn để lại gì” sau những thăng trầm chông chênh của kiếp nhân sinh chưa đầy 100 năm? Tỉnh mộng, ta chợt nhận ra chiếc thân này nằm trơ đó và rồi tất cả những gì “đã” trải qua chỉ là “gá vào” để “dạo chơi”. Nếu mai mắn ta sẽ sớm nhận rõ được bản chất thật của “mộng” để ta “cười” vang thật lớn:

“Mộng tan rồi, cười vỡ mộng”

Lời nói cũng sẽ đi vào hư vô, tan biến hay dấu có ghi lại thì đó cũng chỉ là:

“Ghi lời mộng”!

Nhưng dấu sao thì ta cũng:

“Nhấn khách mộng” rằng:

- Cuộc dạo chơi này, chiếc thân “gá” vào này là một cuộc du Xuân đầy thôi! -

Còn người bi quan thì:

“Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”
(Nguyễn Du)

*4 câu kết: Nỗi sầu và niềm vui vốn là chuyện của đời thường. Hởn, thua, nhục hay vinh.v.v...cuộc đời xưa nay trùng trùng điệp điệp. Vậy thì, phút giây của hiện tại, phút giây của yên bình, an lạc, thanh thoi, thiên toạ...sẽ rất cần trong thế giới NHÂN SINH QUAN này.

*2 câu kết cuối cùng để nhấn mạnh một lần nữa:

Vậy thì nếu có thể có được giây phút bình tâm, tĩnh lặng để ngồi thanh thản mà nhấp chút hương vị của “lòng cà phê”; hay nói một cách khác, nếu có thể thử tập nếm trải giây phút của “hiện tiền” trong không gian tĩnh tại thiên toạ thì ngại gì, sợ gì mà không thử một lần trong đời?

(Dallas-Fort Worth-Texas, ngày 23/03/2021)

Nhấn lời ấy để làm gì bạn biết không?

Đề: “*Biết được mộng*” và “*Tĩnh cơn mộng*”!

Cổ nhà thơ Huyền Không cũng ghi lại rằng:

“Ô hay Xuân tới bao giờ nhỉ?

Nghe tiếng hoa khai bỗng giật mình

Sáng nay thức dậy choàng thêm áo

Vũ trụ muôn đời vẫn mới tinh!”

Vũ trụ “muôn đời” vẫn vậy: Xuân về hoa nở. Xuân đi hoa tàn. Điều tuyệt vời là chúng ta phải “nghe tiếng hoa nở” mà giật mình! Chúng ta đừng để cho mùa Xuân đến chúng ta hờ hững và mùa Xuân đi chúng ta lại buồn vì những cánh hoa tàn héo.

Vì: “*Chớ bảo Xuân tàn hoa rụng cả*

Đêm qua sân trước một cành mai” (Thiền Sư Mãn Giác)

Nhân mùa xuân Tân Sửu đang về trên khắp mọi miền, con xin được mạn phép ghi lại những bài thơ của các bậc “long trượng thiên tông” và có một vài lời bình để gợi đến cùng “khách mộng”. Kính chúc mọi người đón một mùa Xuân thật ấm áp và luôn luôn có sự hộ trì của Tam Bảo mười phương! Thành kính.

CÁNH ĐÀO XUÂN

Tôi yêu những cánh đào xuân

Nở ra đón hạt nắng chùng rung rinh...

Tuyệt làm sao buổi bình minh

Sắc hương vẹn cả băng trinh hoa đào

Thiền môn từ độ trăng sao

Xuân, Thu, Đông, Hạ cùng nhau đổi đời

Má đào nào thẹn sơn khê

Đào Xuân thay áo...nâu thể kệ kinh

Phận đào không vương nợ tình

Thiền môn chẳng vương bình minh, xuế tà

Quyết lòng thể với riêng ta,

Mùa Xuân chỉ mặc “áo đả” mà vui.

Xuân Tân Sửu-2021

*“Nếu chẳng một phen sương lạnh buốt,
hoa mai nào dễ thưởng mùi hương!”*

(Thiền Sư Hoàng Bá)

Lời bình:

Cảm ơn cuộc đời đã cho ta cảm nhận đủ đầy của cái “buốt giá” để ta trưởng thành hơn. Vì trong cái “tê tái” của tình đời, ta mới tìm được hương vị của sự trở về “nương tựa chính ta”. Trưởng thành: hai từ thật đơn giản nhưng chúng ta phải học và “chiêm nghiệm” một cách sâu sắc nhất thì ít ra mới “thấm” được nó thật TRỌN VẸN. Thiền Sư Hoàng Bá bảo: -Nếu chẳng một phen...-Thật vậy, nếu chưa thấm được cái lạnh buốt ở nhiệt độ băng giá thì cành hoa mai, hoa đào ắt có nở và toả hương thơm chẳng? Nếu chính ta chưa từng có trải nghiệm một lần mất mát đau thương trong đời thì hẳn chúng ta chưa thấu được những cặp từ: “vô thường”, “buốt giá”, “trơ sương”, “thấm thía”, và “đủ hiểu”...

Xin được thành tâm đánh lễ Thiền Sư Hoàng Bá đã để lại cho nhân sinh hai câu thơ thật đơn giản nhưng là cả một “trí tuệ siêu việt” của bậc long tượng Thiền Tông!

*“Nếu chẳng một phen sương lạnh buốt
Hoa mai nào dễ thưởng mùi hương”*

Thong dong

*Đi thong dong,
Bước thong dong.
Ngại gì chút GIÓ, chút ĐÔNG của trời.
Ta về giữa chốn sơn Khê,
Lần trong hạt nắng...
Vẳng lời kệ-kinh
Này là đệ, đó là huynh!
Trà pha thêm chút hương tình thiền gia*

Lần trong hạt nắng: ta sưởi ấm giữa Mùa Thu se se lạnh. Bước thong dong: ta tự tại trong từng hơi thở của riêng ta! Vẳng lời Kệ-Kinh: là lời bình yên, thanh thản, một tiết tấu “nghê thường” lang toả trong một không gian an bình nhất của riêng mình. Ta trở về để đón lấy một chữ “đệ-huynh” còn nguyên vẹn bên tách trà thơm giữa sơn Khê, giữa núi rừng, giữa bạt ngàn của lá thu vàng rơi bên ngoài song cửa!

Chữ “Thiền Gia” nghe mà đượm cả “chất liệu” của “hiếu” và “thương”. Ta hiểu, ta thương trong “chánh niệm” để cảm thông được cái “lạnh giá” của kiếp người phù du... mong manh của “đệ” và cũng của “huynh”.

BƯỚC CHẠM...

Để có thể “chạm” và “cảm” được hơi thở của MÙA THU đang có mặt cùng nhau! Chỉ đơn giản thế thôi. Vì bước vội quá, chúng ta sẽ không nhận rõ BỐN MÙA đến và đi có sự “giao chuyển”, có sự “thồn thức”...Nhà Thơ Lưu Trọng Lư bảo: “Em có nghe mùa thu, dưới trăng vàng thồn thức” là vậy! Và đầu đó, chúng ta sẽ bắt gặp chú nai tơ đang gặm cỏ, đang bước nhẹ nhẹ trên lá vàng thu vì chúng ta có “chánh niệm”, có “từ bi tâm” nên “chú nai” không sợ, không vội chạy xa chúng ta. Lưu Trọng Lư lại bảo: “Con nai vàng ngơ ngác, đập trên lá vàng khô”. Chúng ta cũng thế thôi, cũng hồn nhiên, cũng vô tư, cũng...được phép như vậy!

Vội vàng làm chi bằng những hành động, bằng những ngôn ngữ mang quá nhiều tố chất của tiêu cực để rồi chúng ta bước qua đời nhau và để lại những vết theo... khó lành!

Nếu bằng “mọi giá” để được “thắng” rồi “hư hoại” từ tình thân của nhau, cắt đứt mọi thứ từ lâu đã vun đắp, thì chi bằng chúng ta “nhường” nhau một chút để ít ra cuộc đời này chúng ta còn gặp lại nhau “ở BỐN MÙA” và thưởng thức 4 MÙA một cách thật ý nghĩa!

TRÊN BẾN PHÀ CAO LÃNH - ĐỒNG THÁP

Miền Tây là nơi mà có nhiều dòng sông nước ngọt phù sa. Tôi đã từng có nhiều tuổi thơ nơi đó và đặt biệt là bến phà Cao Lãnh. Nó cách nhau giữa Thị Xã Sa Đéc và Cao Lãnh một dòng sông rộng. Vì vậy người ta phải dùng phà để đi ngang. Sau này cầu Bắc Mỹ Thuận đã nổi được tuyến đường sông, nhưng phà Cao Lãnh vẫn còn đưa đón khách.

Lúc còn tuổi thơ, tôi cũng từng sử dụng đường tàu mỗi khi trường Phật học của Tỉnh cho nghỉ lễ để về lại chùa Sư Phụ. Chỉ cần đi qua chiếc phà này thôi là lòng tôi rạo rức vì biết là tôi được về với Thầy, các huynh đệ và ba mẹ nữa...

Gần 20 năm xa quê hương, tôi cũng quên dần hình ảnh của bến phà này. Để rồi ngày Sư Phụ ra đi, tôi về chịu tang và có dịp nhìn lại bến sông của ngày xưa, nơi mà nó có nhiều lắm những kỷ niệm tuổi thơ tôi...

Ôi thân thương làm sao những người con quê hương miền tây chân chất, thật thà. Họ sống với nhau bằng một tấm chân tình chia sẻ, xót ngọt.

Ôi, nhìn nước của dòng sông mênh mông chảy về một phương trời vô định...như đời của một người...cũng vô định mênh mông.

Tôi bỗng dưng thèm đọc lại bài thơ:

TỔNG BIỆT HÀNH

của nhà Thơ Thâm Tâm

*Đưa người ta không đưa qua sông
Sao có tiếng sóng ở trong lòng?
Bóng chiều không thắm, không vàng vọt,
Sao đầy hoàng hôn trong mắt trong?*

*Đưa người, ta chỉ đưa người ấy
Một già gia đình, một dửng dưng...
Ly khách! Ly khách! Con đường nhỏ,
Chí lớn chưa về bàn tay không,
Thì không bao giờ nói trở lại!
Ba năm mẹ già cũng đừng mong.
Ta biết người buồn chiều hôm trước
Bây giờ mùa hạ sen nở nốt,
Một chị, hai chị cũng như sen
Khuyên nốt em trai dòng lệ sót (*).*

*Ta biết người buồn sáng hôm nay:
Trời chưa mùa thu, tươi lắm thay,
Em nhỏ ngây thơ đôi mắt biếc
Gói tròn thương tiếc chiếc khăn tay...
Người đi? Ừ nhỉ, người đi thực!
Mẹ thà coi như chiếc lá bay,
Chị thà coi như là hạt bụi,
Em thà coi như hơi rượu say.
Mây thu đầu núi, gió lên trăng (**)
Cơn lạnh chiều nao đổ bóng thắm.
Ly khách ven trời nghe muốn khóc,
Tiếng đời xô động, tiếng hờn căm (***)*

Bình yên lạ lắm, thật đấy!

Các bạn thiên sinh thân mến!

Có đôi lúc chúng ta quên mất “Mùa Thu” đang tới, hoặc nó đang là...Để rồi mùa thu đi qua, cái nóng chói chang của Mùa Hạ làm chúng ta thèm một cơn gió mát nhẹ nhẹ điểm những lá vàng bay bay trong không trung, nó làm chúng ta chợt nhớ về mùa thu đã qua!

THIÊN CHÁNH NIỆM là vậy. Chúng ta sẽ “niệm” rõ là chúng ta đang có mặt. Có thể là chúng ta đang có mặt cho nhau (khác với bị có, dĩ nhiên...), hay có mặt cho một tia sáng sớm của mặt trời vừa lên. Chúng ta có mặt cho mùa THU, mùa ĐÔNG, rồi mùa XUÂN và HẠ nữa. Chẳng những thế, chúng ta cũng cần có mặt cho một tháng trong tuần và một tuần trong 7 ngày trôi qua. Các bạn thân, nó còn nữa các bạn, trong một ngày chúng ta phải có đủ 24 giờ “tinh khôi” để chúng ta thừa hưởng trọn năng lượng của gia đình, bạn bè hoặc ngay cả...chính bản thân mình. Các bạn có thể đang là sinh viên, giảng viên, giáo sư, bác sỹ, làm việc trong văn phòng, thương mại hay ngay cả bộ chính trị thì các bạn cũng cần phải có năng lượng của CHÁNH NIỆM.

Thật đấy, tôi không đùa đâu! Vì mất đi năng lượng chánh niệm tức các bạn bị rơi vào...”tà niệm” và dĩ nhiên những việc làm của các bạn dần dần tăng đều đều của năng lượng...TIÊU CỰC (negative energies). Kết quả của năng lượng tiêu cực là gì chắc các bạn tự đoán được!

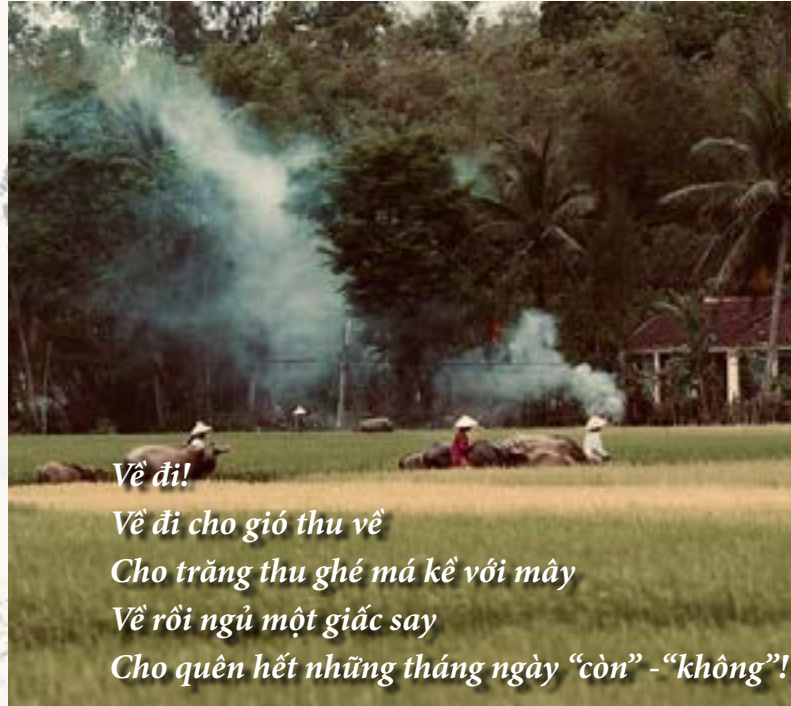
Tôi mai mắn được nhiều các bạn thiện sinh trong lớp chia sẻ về đời sống, về công việc, về tâm tư của các bạn ấy. Tôi lắng nghe và học hỏi nhiều và dĩ nhiên khi lắng nghe xong, tôi phải có quà để biếu lại cho các bạn vì ít ra các

bạn đã chia sẻ với tôi. Và các bạn biết không, chỉ cần tôi đặt trước mặt chúng tôi là một bình hoa tươi (dĩ nhiên là hoa thật) và một cái chuông nhỏ. Tôi mời các bạn ấy lắng nghe chuông.

Tôi ngâm nga một câu kệ và chúng tôi thở những hơi thở trong, nhẹ, mát và đều...Khoảng 15 phút sau, tôi mời các bạn mở mắt ra thật nhẹ nhàng và mỉm cười với hoa cùng với tôi nữa. Thế là các bạn lập tức nhận ngay được năng lượng của tươi mát, của trong lành, của yêu thương và... một năng lượng tích cực ủa về. Năng lượng đó khác hẳn hoàn toàn với năng lượng của quá khứ, của đau thương, của thất vọng, của chán chường, của...nhiều vô số.

Các bạn thấy đó! Các bạn có muốn cùng tôi, chúng ta cùng nhau giúp chia sẻ năng lượng an bình, trong lành và tích cực đó đến những người xung quanh chúng ta không? Nào, hãy cùng “cộng hưởng” năng lượng của chúng ta lại và bắt đầu lang toả!

MỤC LỤC

Lời giới thiệu	Lá Mùa Thu	76
Am Mây Thiên	Ngẩng và Cúi Đầu	79
Trà Tuyết	Cội Nguồn Thu Xưa	85
Chiếc Lá Hồi Sinh	Lời Nói Và Cách Nói	86
Tôi Đã Thấy	Biển Học Vô Bờ	89
Chùa Tôi	Giọt Cafe Mùa Xuân	90
Cảm Ổn	Quay Về Tự Tánh	93
Đơn Giản Là.....	Nhật Hoa Ngăn Thu Về	99
Vật Nặng Phù Hư	Chút Hương Xuân	102
Cho Tôi Góp Một Niệm Lành.....	Ai Có Hỏi	104
Bốn Mùa	Tâm Tình Ngày Sinh Nhật	110
Xếp Lại	Sắc Hoa Mùa Hạ	114
Co Ro Na	Cho Tôi	117
Một Mai	Trải Qua	120
Hạt Bụi Trần Duyên.....	Nắng Và Trăng Soi.....	122
Thong Dong	Hạ Về.....	123
Buông.....	Dòng Tâm.....	124
Sen & Bùn.....	Đêm Qua Mơ Thấy Thấy Về	125
Chuyện Tình Ngưu Chức ...	Bến Xưa	128

Trở Về Nguồn Cội	129	Giao Thừa	189
Thong Dong	133	Sợ Lắm	191
Cho Tôi	134	Như Hạt Nắng Bay	199
Mộng Tràng Xuân.....	135	Bốn Mùa	201
Sắc Hình	138	Thơ và lời bình	207
Màu Nắng.....	139	Cánh Đào Xuân	208
Tiền Ôn.....	140	Trí Tuệ, Từ Bi hay Giải Thoát từ mọi góc nhìn	210
Sắc Hình Ban Sơ.....	142	Đơn giản hoặc giản đơn ...	213
Mây Trắng Nghêu Ngao.....	143	Năng Lượng của Thiên Nhiên	215
Nắng Chiều Thu.....	144	Tri Kỷ	216
Pha Trà.....	145	Tản Mạn.....	218
Người Đi Vãn Nhó Nụ Cười	149	Giọt Cafe Mùa Xuân	219
Cánh Đào Xuân	156	Mộng	222
Sáng Mùa Xuân.....	159	Cánh Đào Xuân	224
Xuân Mùa Covid	161	Thong Dong	226
Thế Thôi.....	167	Bước Chậm	227
Hãy Để Minh Là Mây Lộng	170	Trên Bến Phà Cao Lãnh- Đồng Tháp ...	229
Thương Mạ.....	171	Bình Yên Lạ Lắm, thật đấy!	233
Nhớ Thấy	176	Về Đi	236
Ta Ngồi Với Ta	179		
Hàn Long Mặc Ẩn Tử	180		
Chẳng Chùn Bước	183		

Mọi thư từ xin liên lạc:

Tu Viện Phổ Quang

824 Sandy Lane
Fort Worth, TX 76120
U.S.A

Tel: 504-505-5887

Email: zenandmind@gmail.com

Trang
dành
cho
NXB